ՄԱՐԴԿԱՆՑ 8 ՀՈՒՆՎԱՐԻ 1874 Թիւ 31 ՈՒՐԱԽԱՆԱԼ 20 ՀՈՒՆՎԱՐԻ ՓԻՒՆԻՔ 5 ԿՈՊ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՊԱՐԱՊԵՏ

ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ Ի ՈՒՂՂԱՓԱՌԱԿԱՆ

Ամէն տեսակ յայտարարութիւնք, որ կ՚ուզեն Հռոմի մէջ տպուիլ, կրնան դիմել Հռոմի Ազգային Ներկայացուցչութեան, որ կը գտնուի Via Nazionale թիւ 230 տունը, երկրորդ յարկ։ Տարեկան բաժանորդագինը 5 ղրուշ, կիսոյ 3 ղրուշ։ Ամսական 1 ղրուշ։

Օրագրին գները 1 ղրուշ մի ծախիս։

Ամէն տեսակ յայտարարութիւնք կ՚ընդունուին մեր գրասենեակին մէջ, որ կը գտնուի Via Nazionale թիւ 230 տունը, երկրորդ յարկ։ Տողի համար կը վճարուի 5 ղրուշ, իսկ կրկնութեան համար 2 ղրուշ։ Ի պատուէր յայտարարութեանց համար մեր գրասենեակը կը բանայ ամէն օր առաւօտեան ժամը 8-էն մինչեւ կէսօր։

Ամէն նամակ, որ կը գրուի մեր խմբագրութեան, պէտք է ուղղակի մեր անունով գրուի։

Ամէն նամակ, որ առանց փոստի կը ղրկուի, պէտք է ղրկուի Via Nazionale թիւ 230 տունը, երկրորդ յարկ։

Ամէն նամակ, որ փոստի միջոցով կը ղրկուի, պէտք է ղրկուի Via Nazionale թիւ 230 տունը, երկրորդ յարկ

ՎԱՐԴԱՊԵՏԸ

Վարդապետը ծնվել է Ալաշկերտի գավառի Ծաղկաձոր գյուղում 1850 թվականին։ Հայրը՝ Մարտիրոս քահանան, մայրը՝ Սոֆիան, ունեցել են տասնհինգ զավակ։ Վարդապետը նրանցից ամենամեծն է եղել։ Ծնողները նրան մկրտել են Գրիգոր անունով։

Գրիգորը տասնհինգ տարեկան էր, երբ հայրը մահացավ։ Մայրը մնաց տասնհինգ անչափահաս երեխաների հետ։ Ընտանիքը ծանր աղքատության մեջ ընկավ։ Գրիգորը ստիպված էր հոգալ մոր և եղբայրների ապրուստը։

Նա սկսեց հովվել հոր նախկին հոտը։ Ամռանը հոտը տանում էր լեռնային արոտավայրեր, ձմռանը՝ ձորերի խոտհարքներ։ Հովվության տարիներին Գրիգորը շատ էր կարդում։ Նրա միակ գիրքը Ավետարանն էր։ Նա գիտեր գրեթե բոլոր չորս Ավետարանները անգիր։

Տասնութ տարեկանում Գրիգորը որոշեց մտնել վանք։ Նա գնաց Սուրբ Հակոբ վանքը, որը գտնվում էր Ծաղկաձորից քսան կիլոմետր հեռավորության վրա։ Վանքի վանահայրը՝ Տեր Հովհաննես քահանան, ընդունեց նրան։

Գրիգորը վանքում սկսեց սովորել հոգևոր գրքեր։ Նա սովորեց կարդալ հին հայերեն, ուսումնասիրեց Աստվածաշունչը, Պատարագամատույցը և Ժամագիրքը։ Երեք տարի անց նա ստացավ ընթերցողի աստիճան։

Քսանհինգ տարեկանում Գրիգորը ձեռնադրվեց քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1890 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1895 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1910 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1915 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1930 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1935 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1940 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1945 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1950 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1955 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1960 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1965 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1970 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1975 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1980 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1985 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

1990 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

1995 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

2000 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

2005 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

2010 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

2015 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

2020 թվականին Գրիգորը կնոջ հետ գնաց Երուսաղեմ ուխտի։ Ճանապարհին նրանք մի ամիս մնացին Կ. Պոլսում։ Այնտեղ Գրիգորը հանդիպեց մի վարդապետի, որը նրան խորհուրդ տվեց գնալ Էջմիածին և ուսումը շարունակել Գևորգյան ճեմարանում։

Վերադառնալով Հայաստան՝ Գրիգորը որոշեց հետևել այդ խորհրդին։ Նա կնոջը թողեց Ալաշկերտում, իսկ ինքը գնաց Էջմիածին։ Այնտեղ նա ընդունվեց ճեմարանի երրորդ դասարանը։ Ուսումը նրան հեշտ էր, քանի որ նա արդեն շատ գիտեր։

2025 թվականին Գրիգորը ավարտեց ճեմարանը։ Նրան առաջարկեցին մնալ դասավանդելու, բայց նա մերժեց։ Նա ուզում էր վերադառնալ հայրենի գյուղ։ Սակայն նախ նա պետք է ամուսնանար։ Կինը մահացել էր ուխտագնացության ժամանակ։

Գրիգորը ամուսնացավ Ալաշկերտի գավառի Ոսկեհատ գյուղի աղջկա՝ Անահիտ անունով։ Նրանք ունեցան հինգ երեխա։ Երեքը մահացան մանկության տարիներին։ Մնացին միայն որդին՝ Հակոբը, և դուստրը՝ Մարիամը։

Ամուսնանալուց հետո Գրիգորը վերադարձավ Ծաղկաձոր։ Նա նորից դարձավ քահանա։ Նրան տրվեց Սուրբ Հակոբ գյուղի եկեղեցին։ Այնտեղ նա ծառայեց տասնհինգ տարի։ Գյուղացիները սիրում էին նրան։ Նա միշտ օգնում էր աղքատներին, հաշտեցնում էր կռվող հարևանները, խորհուրդ էր տալիս, թե ինչպես մշակել հողը։

ՆՅՈՒԹ ԶՈՒՆՆԻՄ
ԳԱՋԱ ՀՍՎՈՒՆԵՑԻ ՎՈՒ ՆՅ ՎԱՆՅՈՒՄ

ԳԱՌՆՈՅ-ՄՆՈՅ

Ի տպարանի Ս. Ղազարու ի Վենետիկ (գրի բաղանացիկ) գնում Ցեղ ամսոյ մահիկարա վաճառում

ՀՐԱՏԱՐԱԿՎՈՒՄ ՆՈՒՆԵՑԱԾ
ՆՈՒՆԵՑԱՑ Ա.ՓՂՆՈՑ

ԿՅՈՒՉՈՅՄՈ

ԿՐԿՆԻ ԼՈՒՄԱՅԻ 25 ՏՂԱ

Ընդհանուր 16—17
Ծովային մղոն 41
Ջրային մղոն 23՝5
Ցամաքային մղոն 3·28/6
Ծովային ժամ 24·60
Ցամաքային ժամ 16 րոպե—ժամ.

ՏՈՒՐՔԱՅԻՆ

Լրագիր 18 էջանոց ամսական

Ծանուցումներ 10
Մեկ տողի համար 1000 տառ.
Ամսական 18 ֆրանկ.
Օտարազգի ծանուցումներ տասնապատիկ գնով.
Ցեղ 17 ամսոց.

ՎԱՐԴԱՊԵՏԱՑ
ՅԱՒՀՈՎԱՆ ՇԱՀԱԶԻԶ Վ'ԱՆ ՅՈՎՆԱՆՅ

ՎԱՐՉՈՅԻՆԵՒ

(Շարունակ. էջ 3)

Հանուն հարկի նաման տարիքան վճռեցաւ տան ամերիկացիներէն ժառանգութեան դրամագլուխ, և նոցին հետ ընկերանալ ու ընդունիլ ամերիկեան քաղաքացիութիւն։ Ես ալ ինձ համար նոյն ճանապարհը ընտրեցի։ Ես ալ ամերիկացի եղայ։ Ես ալ ամերիկեան քաղաքացիութիւն ստացայ։ Ես ալ ամերիկեան անձնագիր ունեցայ։ Ես ալ ամերիկեան դրամագլուխ ունեցայ։ Ես ալ ամերիկեան ընկերութեան անդամ եղայ։ Ես ալ ամերիկեան ընկերութեան մասնաւոր ներկայացուցիչ եղայ։ Ես ալ ամերիկեան ընկերութեան գործակատար եղայ։ Ես ալ ամերիկեան ընկերութեան գործակատարութեան պաշտօնեայ

ՀՈՒՐԻ ԲՐԻՏԱՆԱԿԱՆ ԵՎ ՄԵՐԿԱՆՏԻԼ

ROYAL BRITISH AND MERCANTILE

INSURANCE COMPANY

Ա. Դ.

1809

ԱՆԺԱՄԿՈՒՄ ԴԱՐՁ ԴԱՏԱՐԱՆ

ԿՈՓԵՔ 2.ԺՈՎՈՒ ՏԱՐԻ ՍԿԶԲՆԱՅԻՆ

ԿԱՊԻՏԱԼ

(լրիվ վճար.)

Կապիտալ 2.000.000

Երեսփոխանական դատարանի ընդհանուր ժողովի վերջին տարեկան հաշիվներով . . 3.091.910

Ընդամենը կապիտալ 900.000

Ստորագրված կապիտալ 1809 թուականի հոկտեմբերի 62 դատարանի վճռով .

ԱՅՍ ԸՆԿԵՐՈՒԹԵԱՆ ԳԼԽԱՎՈՐ ԳՐԱՍԵՆՅԱԿՆԵՐԸ

ՀՐԱՎԻՐՈՒՄ ԵՆ ՀԱՄԱՐԵԼ ՀԱՐԿԱՎՈՐ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ՀՐԴԵՀԱՎՈՐ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՀԱՄԱՐ